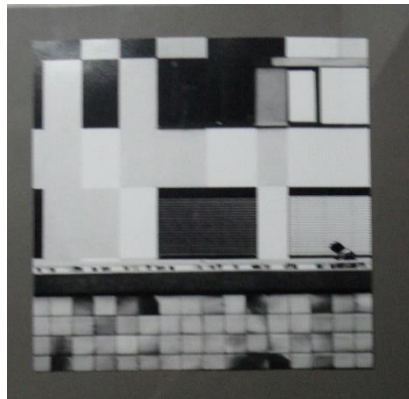

Fotografie - fotografika

Výstava FOTOKLUBU FAUN. Výstava pěti ze sedmi členů (Martin Dobeš, Lenka Faltejsková, Petr Labonek, Barbora Nebeská, Jan Sysel). Výstava převážně černobílá. Výstava hledající. Výstava do našeho prostoru krásně se hodící...

„Chceme být barevní jako papoušci, ale někdy nás pohltní sestry černá s bílou. Fotografujeme. Musíme. Fotografování může být stavem duše. Proto se nejčastěji snažíme vyfotografovat vlastní pocity a nápady. Ležíme na trávě a světlo nosí světlo v konvicích. Konvice mohou být čtvercové i obdélníkové a často trčí do prostoru, který vidíme kolem sebe.“

Více o Faunovi na hmandarin.wix.com/faun. (hh)

Lenka Faltejsková: Tetris

 blízké okolí

Sídlíště Invalidovna - umění ve veřejném prostoru (sklo a pískovec)

V minulém roce jsme se na tomto místě dvakrát věnovali uměleckým dílům ve veřejném prostoru, která lze potkat cestou do divadla (keramická mříž, keramické květináče, betonové prolézačky, ...). Časově šlo o díla nejstarší a zároveň asi umělecky nejhodnotnější vzniklá v době výstavby sídlíště Invalidovna a inspirovaná Expem 58.

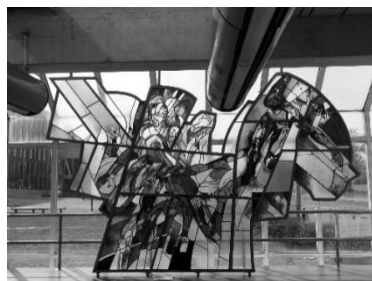
Nyní zde zmíníme „mladou“, ale také zajímavou poměrně rozměrnou barevnou skleněnou vitráž z roku 1990 od Evy Heřmanské. Nese název Sport a má být mimo jiné připomenutím myšlenky uspořádat v Praze, zde na Invalidovně, olympijské hry 1980... Nachází se ve vestibulu stanice metra Invalidovna a dovolují si tvrdit, že vhodně doplňuje její bílý keramický obklad. Při západu slunce krásně září, přesto si jí s pravděpodobností rovnající se jistotě všimne málokdo. Když vystupujete z metra, zůstává za vámi, když do metra vstupujete, je sice před vámi, ale pouze na pár vteřin, než vás eskalátor svezde k nástupišťům... Zkuste někdy cestou do divadla či z divadla barevnou vitráž vyhledat. Odměnou vám bude chvilka hledání, ani ne tak vlastní vitráže jako

spíš postav jednotlivých sportovců... Doporučuji příliš neváhat, nad stanicí se plánují nové stavby.

Pro úplnost informací o uměleckých dílech ve veřejném prostoru Invalidovny zde uvedme i dvě díla ze 70. let minulého století od Ludvíka Kodyma. Před hotelem Olympik Tristar se nachází oboustranná pískovcová socha „Ležící“ – z jedné strany je slunící se žena, z druhé slunce s paprsky. No a v areálu základní školy P. Strozziho je socha „Studujícího chlapce“ - sedící chlapec zahloubaný do knihy v záři pískovcového slunce, dnes notně tisem obrostlého a mechem porostlého...

Nejen o umění ve veřejném prostoru si lze přečíst v knize Ladislava Zikmunda-Lendera Experimentální sídlíště Invalidovna, která vyšla v minulém roce. (hh)

Eva Heřmanská: Sport

 zprávy

Premiéra

Ve čtvrtek 12. února proběhla oficiální premiéra hry Dopis poslaný poštou – detektivky o nahlížení do jiných světů a jiných poštovních systémů. Další podtituly jsou například:

- osudová setkávání, nenadálá propastná přátelství, moderní česká poezie, rozlité kolomaz,
- o klidném baru, do kterého nechodí proroci.

Z hlediska statistického: jde o 26. premiéru Divadla Kámen, hraje 11 herců, jednou z postav je opět goril. Od roku 2007 máme první hru bez živé hudby, alespoň tedy hudby v běžném smyslu. Ale čím méně se vyskytuje hudba, tím více je živé poezie. Prostě ji kamenně čteme...

Nová hra

Téměř bezprostředně po premiéře se začíná připravovat nová hra. Zatím pod pracovním názvem „Ztráta obsahu“ nebo dokonce „Ztráta obsahu v konfekčním obalu“, s pracovním podtitulem „kamenná paliativní groteska.“ Zajímavostí nové hry například je, že kromě čtyř hlavních postav není dán přesný počet herců. Plánuje se, že se bude při konkrétních představeních lišit. Jsme tedy celkem zvědaví...

Postřehy

Už dva roky pro své příznivce měsíčně vydáváme a rozesíláme stručný e-mailový newsletter – Postřehy Divadla Kámen. Zaslání si lze objednat na e-mailu zdenka@divadlokamen.cz. Je to celkem krátké a lehké čtení, pokud člověk moc nerozklíčává všudypřítomné odkazy. (hh)

Petr H a Jirka K

Kočky černé a jiné

V divoké zahradě poblíž divadla žije řádově dvacet dobře vychovaných zdravých koček různého věku. Brzy se tam začne stavět a kočky se budou muset rozprchnout. Lidé, kteří se o ně starají, nabízejí zájemcům darování kočky s povahovými vlastnostmi podle přání. Kočky budou rády bydlet i v bytě. Informace: info@divadlokamen.cz.

 úvodník

Vitamíny

Je to jako s vitamíny. Každý zdravý člověk potřebuje pravidelně pobírat přiměřenou dávku umění.

Vitamíny se zjednodušeně definují například jako katalyzátory biochemických reakcí. Umělecké prožitky třeba jako katalyzátory lidského hledání skrze estetiku. Slovo „vitamín“ zkráceně naznačuje, že se chemicky obvykle jedná o „amin“. Slovo „umění“ je zase zavádějící v tom, že jde hlavně o to „něco umět“.

Podobnosti ovšem nejsou jen v lehké zavádějících názvech, ale především ve způsobu užívání. Vitamíny i umění potřebujeme přijímat rozumně pravidelně. Množství jsou individuální, optimální složení je také individuální, ale bez nich to prostě nejde.

Když vitamíny nebo umění nemáme pár dnů, dokonce třeba pár týdnů nebo měsíců, nic se neděje. Když je ale zanedbáváme dlouho, začneme být různě nemocní, ani přesně nevíme proč, chátráme a plesnivíme, postupně dostáváme kurděje, beri-beri, rachitidu a tak. (Petr Odo)

otázka

Otázka pro režiséra: gorril

Petře O, mají něco společného šéf/gorril z úplně první hry DK a šéf/gorril z nejnovější hry Dopis poslaný poštou? Považuješ za přehnané tvrzení, že gorril je ve všech hrách DK a že rozdíl je pouze v tom, že v některých je i fyzicky?

Gorril je v obou jmenovaných hrách podle mého názoru touž osobou. Jediný rozdíl vidím v tom, že kdysi ho hrál Pepa G a tentokrát Petr H, a každý z nich mu samozřejmě vdechl jinou duši. Kdyby se ale Pepa a Petr vyměnili, gorrilové by se setkali.

Gorril je určitě přítomen ve většině her DK. Možná ovšem ne úplně ve všech, třeba v Mlejnkovi, Opičí tlapě nebo Ras al Chajmě podle mého názoru vůbec není, možná proto jsou ty příběhy tak strašidelné...

Jinak: gorril je asi především šéf. Fenomén šéfa mě silně zajímá, šéfy obdivuju, šéfy lituju, šéfy miluju; samozřejmě jen opravdové

šéfy, tedy takové, kteří chtějí s lidmi, kterým šéfuji, něco pořádného dělat, a kteří se s nimi chtějí někam posouvat.

Při psaní nové hry nebo režírování samozřejmě přesně nevím, jak bude gorril působit ani jaký opravdu bude uvnitř, čím bude trpět a jaké budou jeho radosti. Mnohé se vylupuje až v kontextu celé inscenace a vnitřek gorrilla je především záležitostí konkrétního herce. Někdy má blíž k andělovi, jindy k alkoholem provoněnému smrtelníkov.

Myslím, že opravdový šéf nese na svých bedrech celou tíhu světa. Nesmírně tím trpí, ale neztěžuje si na to – jen si občas zachrčí.

Myslím, že všichni opravdoví šéfové nemusí mít gorrilův hlavu. Někteří mohou mít hlavu koňskou, velkou a nemotornou, která do všeho naráží, jiní třeba i lidskou. Opravdoví šéfové s gorrilův, koňskou i lidskou hlavou si vzájemně rozumí, a nepotřebují k tomu slova.

Máte-li otázku na režiséra nebo některého herce DK, pošlete ji prosím na adresu info@divadlokamen.cz. (hh)

dvě otázky

Ve hře Dopis poslaný poštou se po pěti letech objevuje na jevišti DK Pavel Magnát R.

Pavle Magnáte R, jak ses v březnu cítil, když jsi po pěti letech znovu hrál na jevišti v Divadle Kámen?

Výborně. Cítil jsem se rád, že jsem se vrátil do středu dobré společnosti. Že zase umělecky ztvárňuji něco, čemu ani plně nerozumím, co nemohu plně pochopit. Mimo jeviště cítím radost, že se divadlo těch pět let rozvíjí. Že něco, k čemu jsem kdysi nemalou měrou přispěl, funguje, že čas, který jsem investoval, padl na úrodnou půdu. Lidé, se kterými jsem dříve hrál, se neuvěřitelně posunuli, a noví lidé jsou neméně zajímaví.

Role magnáta v Marmeládě byla expresivní, nyníjší role otce intimní; můžeš magnáta a otce nějak porovnat?

Roli magnáta jsem si užíval proto, že odpovídala mé základní přirozenosti. U otce jsem režírován, dokonce snad koučován, směrem k minimálnímu výrazu. U magnáta jsem si vnější výraz upravoval podle okamžiku. U otce mám zase k dispozici

Pavel R: magnát, otec, ...

slova, text. U magnáta jsem vstupoval do hry ve vypjaté situaci, kterou jsem mohl podle momentálního naladění ještě vygradovat nebo naopak uvolnit. U otce rozbourávám to, co se zrovna děje na jevišti, a buď jeviště doplňuji odlehčením na pomezí frašky nebo jsem nezávisle na jevišti člověk, který chce sdělit něco hrozně důležitého, ale neví jak. Za zdánlivými rozdíly ale převažují zásadní podobnosti. V obou případech je výstup krátký, ale do celku výrazně zasazený. V obou případech navazuji na hru ostatních a doplňuji ji podle svého rozpoložení. V obou případech hledám a posunuji nálady.

(ptal se Petr O)

čtyři otázky

Ve hře Dopis poslaný poštou hostuje v roli detektiva/šéfa/gorilla Petr Haken z Turnova.

Petře H, jaké divadlo normálně děláš?

Dělám divadlo s dětma, studentské divadlo i klasickou činohru s dospělými. Hraju, režíruju a píšu divadelní adaptace. K inscenacím však přistupuji jako k výpovědím a proto se v podstatě snažím také pracovat s minimem divadelních prostředků, proto je mi tvorba a styl Divadla Kámen dost blízká.

Petře H, co tě vedlo ke spolupráci s DK?

Divadlo Kámen znám už hodně dlouho a viděl jsem téměř všechna představení. Můj 12letý syn je ze všech her nadšený. Baví ho zkoumat a řešit, o čem každá hra je. Naposledy jsme viděli hru Mamut mamut a pořád jsme ji spolu rozebírali. Mně samotného baví v Macháčkových hrách hledat právě výpovědi. Někdo se na to podívá a řekne, to je hloupost, já tomu nerozumím. Já když tomu napoprvé neporozumím, jdu se podívat podruhé.

Petře H, v čem je pro tebe spolupráce s DK zajímavá a přínosná?

Vždycky mě zajímal způsob práce v DK. Je zajímavý v mnoha ohledech, ale přínosný hlavně proto, že se hodně líp na přesnosti a to je třeba něco, co jsem se naučil až tady. Teď to uplatňuju i na své děti a myslím, že jim tím dávám docela zabrat. Pochopil jsem, jak je přesnost pohybů, slov a vlastně všeho, co se na jevišti děje, důležitá pro celek představení a vůbec pro celé divadlo.

Petře H, v čem je pro tebe spolupráce s DK složitá a jiná?

Jiná je pro mě z pohledu hereckého provedení. V DK je pevně daná struktura, která se jen nepatrně porušuje, spíše ne. Složitě je naplňování postavy, což je sice podobné jako v jakémkoli jiném divadle, ale tady je to právě ztížené tou vnější nesvobodou. Jiné je to i v použití jazyka. Kamenný jazyk mám rád, protože se všemi těmi parazitními slovy (slovní vatou) je to přesně jazyk, kterým se běžně mluví a myslím, že na jeviště takový jazyk prostě

patří. Složitě pro mě bylo a stále je najít ten nejideálnější způsob, jak zacházet a hrát na „nástroje“, které mám jako detektiv ve hře Dopis poslaný poštou k dispozici. Někdy hraju podle Petra Macháčka moc intenzivně, jindy málo. Pohrávání si s intenzitou doprovodu je pro mě rozhodně něco nového, občas možná složitěho.

(ptala se Zdeňka B; celý rozhovor je na divadlokamen.blogspot.cz)

Petr H: detektiv/šéf/gorril ...

báseň

X: moderní česká poezie od X

Návyk si zvyk způsobit povyk když odvyk dělat divy z vidin neviditelného bytí co bývá jak hlíva v ústřících skrytá bez povrchu a nádechu plynatého tvaru kde mravům se říká postup a stádo tvých tužeb tě odvádí ze služeb mastných ciků když pod hlavičkou sazí tě mrazí jak snaží se snížit se pod linku důvěry kterou jsi podlomil svou trpkou chutí jež nutí se zadívat do sebe přes sebe skloní se před maskou kostnatou z mletého železa která se patosem nazývá jak losos se růžoví do hrnce s pepřem se vetře a klouže jak figurka s filtrem na pěsti komu se poštěstí marnit své žití se k poblití chytí a nepustí významu před davy svěřenců na slávě balastu k asfaltu přivařen tkaničkou od bot a poslouchá příkazy z boku kde hovzí nesvačí bez svého sluhu jak stuhu padají ze stropu dolů a čekají na konec jara.